

Най-напред пристигна кафявият хрът на княза, след него няколко бели загара. После се явиха оръженосците.

- Прекрасна ^{целта} Троице! Какво ти се е случило, княже? - извика един от тях и се спусна към него.

- Нищо, нищо, - отвърна небрежно момъкът и като му ^{поглед} ~~погледна~~ шума ^{кач} - по-добре виж там какво има...

Но изплашеният войскар най-напред извади от една ^{мъ} ~~кожуха~~ кисия лековити билки и превърза с тях не особено дълбоката ^{мъ} ~~рана~~.

- Но как? Кой...

- Стига. И няма какво да разправяш много. Разбра ли? - отвърна строго Иваница и отиде при извора да измие следите от кръвта.

- Царят заповяда, ако има нещо важно да му съобщим два пъти с рог - каза вторият оръженосец, като носеше на рамо една от убитите сърни. - Да ги извикам ли?

- Няма нужда. Ние ще ги настигнем. Качете дивеча на конете си и тръгнете напред.

След това подеде дясната си здрава ръка на Мария и ѝ помогна да се метне на кона.

Когато пресичаха широката пътека, която разделяше забела на две, изведнъж князът скочи от коня си и се наведе ниско над земята. Мария се спря и го изгледа учудена.

- От моето око мъчно убегват тия неща - каза весело той. - През тук е минал наскоро глиган. Вероятно са го пропъдили звущите на рога и глъчката. Напуснал е ^у ~~леговицето~~ си и сега се крие някъде тъдява. Ще го хвана.

Очите му блестяха алчно.

- Боже! Княже... Ти си ранен и сам. Извикай поне оръженосците.